

Sherrilyn Kenyon

Bűnös éj

Fordította
GOITEIN VERONIKA

Sherrilyn Kenyon

Bűnös éj

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Sherrilyn Kenyon: *Sins of the Night*

Copyright © 2005 by Sherrilyn Kenyon

Hungarian translation © Goitein Veronika, 2016
Minden jog fenntartva.

A kötet végén szereplő részlet a sorozat következő,
Unleash the Night (Szenvedélyes éjszakák) című részéből származik.
Copyright © 2006 by Sherrilyn Kenyon

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők

Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián

Felelős szerkesztő: Peiker Éva

Szerkesztette: Balassa Eszter

Műszaki vezető: Multas Ágnes

Borító: Földi Andrea

Tördelés: Pénzes Dániel

Nyomdai kivitelezés: Aduprint Kft., 2016

Felelős vezető: Tóth Béláné

ISBN 978-963-293-535-5

7. fejezet

Danger a háza halljában állt, és figyelte Alexiont, aki a konyhában maradt. Azt mondta, a mosdóba kell mennie, nem mintha kellett volna, egyszerűen csak el akart távolodni Alexion túlságosan nyomasztó, felkavaró közelségétől. Egyedül akart lenni, hogy átgondolhassa a rengeteg rázúdult információt.

Nem tudta, mit gondoljon, és gyűlölte ezt a bizonytalanságot. Egész életében büszke volt arra, hogy képes felismerni a baromságokat, és meglátni az igazságot.

Most azonban...

Nem tudta, ki mond igazat, mi az igazság. Alexiont e rövid idő alatt is kiismerte annyira, hogy tudja, a férfinak módjában állna megölni őt és mindenki mást is. De eddig nem tette, és ettől hitelesebb lett a története, miszerint azért jött, hogy megvédje őket.

Talán.

A francba, utálok a bizonytalanságot.

Most akkor rohanjak figyelmeztetni a többieket, vagy maradjak, és tartsam szemmel a fickót?

Nem volt könnyű döntés.

Danger a tenyerébe temette az arcát, aztán megállt, és nézte, ahogy Alexion megfogja a konyhapultra tett, óriási tábla Hershey's csokit, és megszimatolja. Úgy simogatta meg a barna csomagolópapírt, mintha még sosem

látott volna ilyen. Megtapogatta a csokoládéköcskákat a fólián keresztül, mintha tapintással kóstolná meg.

Danger értetlenül figyelte. Ő is odavolt a csokoládéért, mint általában mindenki, de azért pettingelni nem akart volna vele. Ahogy Alexion megsimogatta a csokit, az egy szerető érintését juttatta az eszébe, és valahogy úgy érezte, a férfi sebezhető lett tőle.

Na jó... ideje észhez térni.

– Esetleg szeretnél vele kettesben maradni?

Alexion meghökkenve nézett fel, de nem felelt a cinikus megjegyzésre.

– Milyen íze van a csokoládénak? – kérdezte.

Danger a homlokát ráncolta a váratlan kérdés hallatán.

– Bontsd ki és kóstold meg.

A férfi nagyot sóhajtott, és letette a táblát.

– Nem érnék vele semmit.

– Miért nem?

– Mert nem érzem az ízeket.

Danger meglepődött. El sem tudta képzelni az életet ízlelőbimbók nélkül. Imádta a Hershey's csokit, és számtalan más egészségtelen dolgot, ami, ha még ember lenne, bizonyára nagyon ártana a szervezetének.

– Tényleg semmiféle ízt nem érzel?

Alexion a fejét rázta a csokoládét vizsgálgatva.

– Annyit tudok, hogy Simi szereti a csokoládét. Rengeteget áradozik róla, de még sosem hozott belőle, hogy megnézzem. Ha mellettem van, csak grillhúst és pattogatott kukoricát eszik. Azt mondja, az nagyon sós, és finom.

– Simi?

Dangernek az az érzése támadt, hogy Alexion kicsit furcsán érzi magát a kérdéstől, mint aki olyasmit koty-tyantott ki, amit nem szabad. Nem felelt, csak kézbe vette a kávésbögrét, és beleszagolt a kávéba. A Sötét Vadász látta rajta, hogy ezzel sem megy többre, mint azzal, hogyha megkóstolja a csokit anélkül, hogy érezné az ízét.

Ez felvetett egy fontos kérdést.

– Ha nem érzed az étel ízét, akkor mivel táplálkozol? Vérrel? Lelkekkel?

Alexion közönyös pillantást vetett rá, és lerakta a bögrét.

– Mondtam már, hogy nem vagyok démon.

– Mondtad, viszont amikor leszúrtaalak, elporladtál, mint a démonok. Szőke vagy, nem eszel...

– Nem vagyok démon – szögezte le újra a férfi.

– Pedig ismered a mondást: ha úgy hápog, mint a kacsa, és úgy totyog, mint a kacsa, akkor...

– Akkor az nem démon – vágott közbe Alexion.

Hát ez gyors és frappáns válasz volt, még Danger is kénytelen volt elismerni.

– Akkor mit szoktál enni?

Alexion perzselő pillantással mérte végig.

– Ropogósra sült nőt.

Danger álla leesett. Ilyen vulgáris megnyilvánulásra nem számított.

– Ez felesleges és közönséges volt! – tiltakozott undorodó arckifejezéssel.

– Akkor ne faggass.

A kedvesség láthatóan nem volt a fickó erőssége. De hát nem is volt rá szüksége. A szemében valami olyan mélységes bánat ült, hogy Danger szíve elfacsarodott,

annak ellenére, hogy a józan esze azt sugallta, meg kellene próbálnia újra leszűrni... hátha most sikerül.

Közelebb lépett hozzá, hogy jobban szemügyre vehesse szép arcvonásait.

Tökéletes volt. Férfias. Sötét szemöldöke szabályosan ívelt a kísérteties, zöld szemek fölött. Markáns vonalú arca kicsit borostás volt. Az ilyen borosta arra készíteti a nőket, hogy lábujjhegyre állva addig kóstolgassák, amíg egészen kidörzsöli az ajkukat.

Danger rádöbbsent valamire...

Vele és a Sötét Vadászokkal ellentétben, Alexionnak nem volt hegyes a szemfoga.

Ez meg hogy lehet?

Mindenesetre ezzel a démonkérdés lekerült a napi-rendről. Egy valódi démon nem létezhetett anélkül, hogy táplálkozzon.

– Mi vagy te? De tényleg! – kérdezte Danger.

Alexion úgy nézett rá, mint aki unja már ezt a kérdést.

– Ezen a kérdésen már túlvagyunk.

Na igen, de válasz nélkül.

– Azt kérted, hogy bízzak benned. Rendben. Hajlandó vagyok megpróbálni. De cserébe én is elvárom tőled ugyanezt – nézett Danger jelentőségteljesen Alexionra.

– Bízz bennem annyira, hogy elárulod, ki vagy.

Látta a zöld szemekben a vívódást, mielőtt a férfi megszólalt.

– Mondjuk úgy, hogy én „más” vagyok. Egyedülálló ebben a világban. Nem vagyok ember. Nem vagyok Sötét Vadász, nem vagyok démon, és nem vagyok apollita. Én én vagyok. Egyszerűen csak én.

Danger majdnem elnevette magát az utolsó mondaton. Mi az, hogy „egyszerűen csak”? Semmi nem tűnt egyszerűnek ezzel a fickóval kapcsolatban.

Alexion merőn nézte, és a szemében átható éhség szikrázott. Kezét a nő arca felé nyújtotta.

Danger ösztönösen elhúzta a fejét.

Alexion pillantása továbbra is perzselte, mint a tűz.

– Danger, megérinthetem az arcod?

Danger rávágta volna, hogy nem, ám volt valami különös a férfi hangjában. Úgy tűnt, mint valamiféle keserves vágyakozás.

– Miért akarod megérinteni?

Alexion keze lehanyatlott, pillantását lesütötte, mintha egy rémálmot próbálna elhessegetni.

– Mert ahol én élek, nincs emberi érintés. Hiányzik a női test melege. A bőre lágy puhasága. – Lehunyta a szemét, és mélyet sóhajtott. – A bódító illat, ami olyannyira egyéni és ízig-vérig női. El sem tudod képzelni, milyen az, ha annyira vágysz az emberi kapcsolatra, hogy az egész lényedet átjárja a szükség; és már attól tartasz, hogy megbolondultál, és az egész életed csak egy elbaszott látomás, amit az elmebajod teremtett.

Félelmetes, erős gondolat volt. Olyannyira, hogy Dangernek kényszerítenie kellett magát, hogy ne ugorjon el a fickó elől, akihez képest még Norman Bates is épeszűnek tűnt. Már csak anyuci hiányzott a hintaszékben.

Még jó, hogy Danger nem volt szőke, és inkább fürödni szeretett, mint tusolni...

Csapongsz, Danger.

Tényleg? Itt van a házamban egy örült, akit Ash küldött.

Elszállásolhatok esetleg még néhány flúgost? És még azt hittem, hogy Morganette nénikém volt bolond. Ő legalább csak azt hitte, hogy a macskája Etienne bácsi, és ezért térdnadrágot meg szalonkabátot adott rá. Az legalább aranyos volt, de ez...

Persze, Ash, adj csak rám kényszerzubbonyt. Kérdemeltem.

Habár Danger magában szinte őrjöngött, valami, amit Alexion mondott, mégis meglepte és kicsit lenyugtatta.

– Hogy érted, hogy olyan helyen élsz, ahol nincsenek emberek?

A férfi szeme most szinte normális mogyoróbarna árnyalatú volt.

– Egy messzi birodalomban.

– Mint a *Csillagok háborúja*? Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban? Elárulod, hol van a *te* Tatuin bolygód? Ebben a naprendszerben? Például Toledó közelében? Ohióban, vagy Spanyolországban? Nem vagyok válogatós. A MapQuesten megtalálom?

Alexion keserűen felnevetett.

– Tudod, mi a legnagyobb különbség a nők és a férfiak között? Amikor férfi Sötét Vadászhoz szólított a kötelesség, sosem faggattak. Egyszerűen közöltem, hogy Acheron küldött, ő pedig vagy elfogadta, vagy megpróbált kinyírni. Ha elfogadta, az élet ment tovább, mintha ott se lennék, de te... te minden apró részletet tudni akarsz az életemről és rólam.

Danger durcásan nézett rá.

– Ó, tényleg? Hát tessék, elárulok magamról valami érdekeset: nem szokásom idegeneket engedni a házamba. Soha. Tehát, ha itt szándékozol aludni, akkor válasszal

tartozol arról, hogy ki vagy, mi vagy. Térjünk csak vissza a birodalomhoz, ahol élsz. Miféle hely az?

Őszintén szólva, Danger nem számított magyarázatra, de legnagyobb megdöbbenésére rövid hallgatás után Alexion megpróbálta.

– Olyan, mint a menny, vagy a pokol. Furcsa elegye a kettőnek. Olyan helyen van, amit az emberek leginkább egy másik dimenzióknak neveznének... vagy ilyesmi. – Danger látta, hogy Alexionnak nem könnyű úgy elmagyaráznia a dolgot, hogy érthető legyen. – Mondjuk úgy, hogy a MapQuest hiába keresné. Hammondot teljesen zavarba hozná.

Hát jó, kezdetnek elég ennyi. És tulajdonképpen sikerült Dangert egy kicsit megnyugtatni. *Na persze. Még mindig nem tudsz ám róla semmit!* Valóban nem, de legalább megpróbált némi magyarázatot adni. Már ez is nagy lépés volt Mr. Rejtély számára.

Alexion megint Danger arcához emelte a kezét, de megdermedt, mielőtt hozzáért volna.

– Szabad?

Danger, fuss innét, és zárd magadra a szobádat! Egy okos nő biztosan ezt tenné. A kísértés erős volt, hogy ő is így tegyen, végül mégsem hallgatott rá. Sosem volt szokása, hogy bármi elől is elfusson. Mélyet sóhajtott, megfogta a férfi kezét, és az arcához vonta. Az érintése hideg volt. Jéghideg. Egyáltalán nem volt meleg a bőre.

De az arcára olyan földöntúli öröm ült ki, hogy Danger belebizsergett. Még soha senkinek nem okozott ekkora gyönyörűséget, hogy megérinthette őt. Legalábbis ilyen plátóian nem.

– Gyönyörű vagy – suttogta Alexion elfúló lélegzettel. A szemében csodálkozás és vágy csillogott. A tenyerébe fogta a nő arcát, és a szemét fürkészte. – Mikor szeretkeztél utoljára?

Danger teljesen ledöbbsent a kérdés hallatán.

– Hogy micsoda?

A férfi szemében kaján fény villant.

– Tudom, semmi közöm hozzá. – Elkomolyodott az arca, és leengedte a kezét. – De néha én is kíváncsiskodhatok.

– Kíváncsiskodhatsz, de csak fájni fog tőle a tököd. Alexion arckifejezése ellágyult, mintha szórakoztatná a gondolat.

– Azt hiszem, még a fájdalmas érintés is jobb ezen az érzékeny területen, mint az érintés hiánya.

Dangernek leesett az álla.

– Tessék?

A férfi gunyorosan elmosolyodott, hogy jelezze, csak tréfál.

– Bocsánatodért esedezem. Sajnos az illemszabályokat hajlamos vagyok elfelejteni. Nem élek nagy társasági életet.

– Nem?

– Nem.

Danger végiggondolta, amit eddig hallott. Alexion nem tűnt olyanak, aki bárkiben könnyen megbízik, és Danger azon morfondírozott, vele vajon miért tett kivételt.

– Szóval, nem szoktál enni. Nem élsz társasági életet. Akkor mivel töltöd a napjaidat?

A férfi megint nem válaszolt; ez Danger Acheronra emlékeztette, aki szintén nemigen felelt, ha személyes kérdéseket tettek fel neki.

Alexion egyszerűen elsétált mellőle.

Danger viszont nem akarta ejteni a témát. Követte a hallba.

A hall közepén a férfi megállt. Lehunyta a szemét és félrehajtotta a fejét, mintha hallgatna valamit. Testtartása nagyon emlékeztetett Ash-ére.

– Valami baj van? – kérdezte a Sötét Vadász.

– Hallod ezt?

Danger kicsit fülelt, de csak a saját szívverését hallotta.

– Mit kéne hallanom?

Alexion nem válaszolt.

– Valaki figyel minket.

Dangert elöntötte a jeges rémület. Lassan megfordult, és minden sarokba benézett.

– Kicsoda? Hol?

– Nem tudom. De érzem.

Érzi. Ez magyarázatnak nem volt éppen sok.

Danger fáradtan sóhajtott.

– Talán csak kimerült vagy.

– Acheron? – szólt hangosan Alexion.

Danger a homlokát ráncolta, félig-meddig arra számítva, hogy Acheron meglepetésszerűen megjelenik, ahogy néha szokott.

De nem tette.

Csak ők voltak ott ketten, a hallban álldogálva, és kísérteteket keresgélve a félhomályban. Hát ez megnyugtató... mint egy tarajos süllő az óvszergyárban. Danger arra várt, hogy mindjárt kiugrik valami a falból, és rájuk veti magát.

Alexion szitkozódott magában, aztán elindult a napaliba. Beállt a közepére, és körülnézett.

– Artemisz – morogta. – Megidézlek emberi alakodban. Danger várakozón figyelt, remélve, hogy Artemisz tényleg megjelenik. Pár perc után az istennő még mindig nem jelent meg, a Sötét Vadásznő pedig rájött, hogy mi nem stimmel.

– Artemisz nem jöhet ide. Nem emlékszel? Nincs lelkem, és az istenek ezért kerülnek minket.

– Ez tévedés – szúrta Alexion a fogai között. – A görög istenek lehetnek olyanok mellett, akiknek nincs lelkük. Csak nem akarnak, mert a legtöbbjük seggfej. Artemisz azért nem jelenik meg, mert packázik velem, és bosszúból nem válaszol.

– Miféle bosszúból?

– Ó, számtalan okból dühös rám – a férfi sötét pillantást vetett a plafonra. – Artemisz, esküszöm, ettől tényleg nem foglak megkedvelni. Siminek igaza van, tényleg borjúistennő vagy – csóválta a fejét utálkozva.

– Ki az a Simi? – kérdezte Danger.

Alexion végre ránézett.

– Ő is „más”, akárcsak én.

– Ez aztán pompás magyarázat. Tényleg hálás vagyok, amiért így a bizalmadba avatsz. Komolyan szívmengető.

Alexion állkapcsa rángott az idegtől, miközben a lépcső felé indult.

– Hiszed vagy sem, valaki van itt velünk, a házban.

Danger valóban nem akarta elhinni. Sőt, tudta, hogy nem igaz.

– Senki nincs itt. Hidd el, az Alcatrazban lazább a védelem, mint nálam.

– No és hány rab szökött meg onnan?

A pasas kezdett határozottan Danger idegeire menni.

Követte Alexiont, ahogy felsietett a lépcsőn, és közben kezdett nagyon aggódni. Vajon a férfi tényleg megérezett valamit, amit ő nem? Valószínűtlen volt, hogy valaki idebent lehetne, de a legtöbb ember azt mondaná, hogy a Sötét Vadász halott léte az élők világában szintúgy valószínűtlen. Talán a férfi mégis tud valamit, amit ő nem.

Alexion úgy osont végig a hallon, mint egy hatalmas, vadat cserkésző párduc. Szobáról szobára járva kutatott. Mire az utolsó szobával is végeztek, Danger teljesen elfáradt.

– Mondtam, hogy nincs itt senki!

Alexion félrehajtotta a fejét.

– Simi! Ha te vagy az, ne szórakozz! Inkább menj shoppingolni.

Danger a halántékát dörzsölte.

– Gyakran társalogsz a képzeletbeli barátaiddal?

– Simi nem képzeletbeli barát.

– Akkor biztos láthatatlan barát. Adjak külön szobát Simi kisasszonynak, amíg nálam szállsz meg?

Danger jól látta a férfi arcán, hogy sikerült alaposan felhúznia.

– Nem értem, miért nem vagy képes felfogni, hogy vannak dolgok, amikhez nem ér fel a tudásod és a tapasztalatod. Az emberek számára már a Sötét Vadászok létezése is ilyen. Fogalmuk sincs a világodról, nem tudják, hogy léteznek démonok. A világ, amit én ismerek, ugyanolyan valóságos, mint ez, és még szigorúbban őrzik. Attól, mert te még nem hallottál róla, nem én találtam ki. Sosem találkoztál a Fegyvernökök Tanácsával sem, mégis tudod, hogy léteznek és dolgoznak.

Ebben volt igazság. De akkor is.

– Persze, a gyerekek meg a fogtündérben és a télapóban hisznek, de ezek csak a képzelet szüleményei.

Alexion tudomást sem vett a megjegyzésről. Lenyugodott, és megpróbált a megérzéseire hagyatkozni. Amikor valaki szfórát használt, hogy kémkedjen, azt mindig valami rezgés, légáramlat kísérte. Alexion ezt időtlen idők óta tudta, pontosabban azóta, amióta Simi rájött, hogy a szfórán át figyelheti őt Katoterosból.

De ha ez most nem Simi...

Akkor valaki a másik oldalról. Alexion legjobb tudomása szerint Apollyminak nem volt szüksége szfórára. Ha kémkedni akart, akkor volt a kertjében egy tó, annak a tükrét használta. Így viszont marad a kérdés: ki mászt érdekelhet, hogy mit csinál itt Alexion?

Miért figyelik?

Danger felsóhajtott.

– Nézd, nem szeretnék itt álldogálni, és a szeánszodat bámulni. Fárasztó estém volt, zsibbad az agyam, nyugtalan vagyok. Maradj csak itt és hókuszpókusozzál, keresgélj a láthatatlan barátaidat. Én viszont megyek a házi mozimba, és kiterülök.

Alexion bólintott. Ha Danger elmegy, akkor bárki is figyelni őket, választásra kényszerül, hogy melyiküket kövesse tovább. Ebből legalább azt megtudhatná, ki a célpont.

– Ha szükségem van rám, szólj!

Danger grimaszolt.

– Oké, ha szükségem lesz egy erős férfira, egy hercegre, aki megment engem, a gyenge királykisasszonyt, majd sikítok.

Alexion nem tudta eldönteni, hogy felháborítónak, vagy szórakoztatónak kellene találnia a nő megjegyzéseit. Fura, de valahogy egyszerre mindkettőnek érezte.

Danger faképnél hagyta, ám Alexion továbbra is úgy érezte, figyelik. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Ezek szerint ő volt a célpont. Remek. Ha vele akarnak packázni, azzal elbaldogul. Sokkal nehezebb lenne meggyőzni Dangert, ha őt fenyegetné veszély.

A nő igen makacsnak tűnt, és egyáltalán nem hallgatott rá.

– Csodásan időzítetted, hogy félreállítottad Acheront, Artemisz. Tegyéél nekünk egy szívességet, és engedd el – motyogta Alexion, de tudta, hogy ez lehetetlen. Artemisz sosem engedné szabad akaratából Acheronnak, hogy elhagyja. Állandóan azt forralta, hogyan láncolhatja még jobban magához.

Acheronnak azonban legalább volt beleszólása. Lehetett érzéketlen seggfej, és hátat fordíthatott a Sötét Vadászoknak. Az utóbbi évtizedben előfordult néhányszor, hogy Alexion nem is lepődött volna meg, ha így tesz.

Alexion számára viszont nem volt kiút. Nem maradt volna sokáig életben az emberi világban. A Katoteroson kívüli életről csak álmodozhatott.

Sosem kaphatta meg a szerelmet. Nem lehetett aszszonya, gyermeke.

Az élet csupa kompromisszum. Senki sem kaphat meg mindent. Mindenkinek áldozatot kell hoznia az álmaiért; kinek olyat, kinek olyat. Neki jó élet jutott Katoterosban. Simi szerette, sőt, a maga fura módján Acheron is biztosan kedvelte.

Minden kívánsága valóra vált...

Egyet kivéve.

Nem lehetett társa. Acheron nem volt hajlandó senki más előtt megnyitni az otthonát. Alexion nem is hibáztatta ezért; szívből megértette, hogy Acheronnak szüksége van a magánszférájára, és nem akarja a múltját magyarázni.

Alexion már azért is hálás volt, hogy Acheron hajlandó volt őt befogadni. Ha nem lett volna...

Alexion akkoriban a legszörnyűségesebb pokol fenekén sínylődött, olyan kínok között, amit halandó ember el sem tudna képzelni. Ha Acheron nem segít rajta, még most is ott lenne. Úgyhogy ehhez mérten a jelenlegi helyzete nem is volt olyan rossz.

Bár azért jobban örült volna, ha sikerül kiderítenie, ki figyel.

De a lelke legmélyén tudta, ki lehet a leselkedő. Stryker. Senki más nem lehetett. Viszont kénytelen volt feltenni a kérdést:

Miért?